

ПІДСТАВИ СПЕЦІАЛЬНОГО СУДОВОГО ПРОВАДЖЕННЯ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ

Розглянуто проблему визначення сутності та переліку підстав здійснення спеціального судового провадження в кримінальному процесі України. Досліджено існуючі теоретико-правові досягнення сучасної юридичної науки в дослідженні кримінального провадження за відсутності підозрюваного та/або обвинуваченого, визначено його природу та сутність.

Проведено детальний аналіз передбачених чинним КПК України підстав судового розгляду в кримінальному провадженні за відсутності обвинуваченого та встановлено їх відповідність рекомендаціям Комітету Ради Європи та практиці Європейського суду з прав людини.

Ключові слова: *спеціальне судове провадження, підстави, критерії, позиції ЄСПЛ, виклик у кримінальному провадженні, поважність причин відсутності обвинуваченого, розшук, район проведення антитерористичної операції.*

Постановка проблеми. В умовах політичних, соціальних та культурних перетворень, які відбуваються в Україні, питання охорони та забезпечення прав людини та громадянина, зокрема в межах кримінального процесу, є надзвичайно актуальним.

Стан дослідження. Під час проведення дослідження було проаналізовано роботи Є. Г. Бендерської, О. О. Казакова, К. Б. Калиновського, В. Т. Маляренка, Г. В. Матвієвської, Р. Г. Песцова, О. В. Смирнова, О. В. Трофімової, Т. В. Трубнікової, А. С. Тукієва та інших.

Метою статті є комплексний аналіз існуючих теоретико-правових досягнень сучасної юридичної науки в дослідженні спеціального кримінального провадження, визначення його природи та сутності.

Виклад основних положень. Відповідно до положень статті 21 КПК України кожен має право на участь у розгляді в суді будь-якої інстанції справи, що стосується його прав та обов'язків, в порядку, передбаченому КПК України [1].

Традиційно участь обвинуваченого в судовому розгляді кримінального провадження є обов'язковою, а звуження процесуальних прав особи під час здійснення судового провадження не допускається.

Актуальність дослідження цього питання обумовлена прийняттям 07 жовтня 2014 року Верховною Радою України 3У «Про внесення

змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини», яким закріплена можливість здійснення спеціального судового провадження, тобто судового розгляду кримінального провадження за відсутності обвинуваченого.

Таке нововведення відповідає положенням Рекомендації Комітету міністрів Ради Європи № 6 R (87) 18 щодо спрощення кримінального провадження, де зазначається, що держави-члени повинні розглянути та дозволити судам першої інстанції розглядати справи й ухвалювати відповідно до них рішення за відсутності обвинуваченого, принаймні щодо дрібних правопорушень, з урахуванням покарання, яке може бути накладене, та за умови, що обвинувачений був проінформований належно про дату судового засідання і про своє право на законне чи інше представництво [2].

Окрім того, Комітетом Ради Європи 19 січня 1973 року була прийнята Резолюція 75 (11) про критерії, які регламентують здійснення провадження за відсутності обвинуваченого, в якій наголошується, що хоча присутність обвинуваченого під час судового розгляду його справи є надзвичайно важливою, і з погляду його права бути вислуханим, і з погляду необхідності встановлення фактів для винесення відповідного вироку, та, зважаючи, що відступи від цього правила можливі тільки у виняткових випадках, проте можливість спрощення провадження щодо деяких злочинів невеликої тяжкості не повинна виключатись [3].

У Резолюції 75 (11) від 19 січня 1973 року сформульовані мінімальні правила, які рекомендуються державам-членам до застосування в питаннях здійснення судового провадження за відсутності обвинуваченого, а саме [3]:

- справа жодної особи не може бути розглянута, якщо особа впродовж часу, який дозволяє їй з'явитися до суду й підготувати свій захист, *не була повідомлена повістками про дату та місце судового розгляду*, якщо тільки не буде встановлено, що вона навмисно прагнула уникнути правосуддя;

- повістки повинні вказувати на наслідки неявки обвинуваченого на судовий розгляд;

- суд повинен відкласти розгляд справи у випадку, якщо встановить, що повістка була вручена обвинуваченому, який не з'явився на розгляд, але є підстави вважати, що у нього виникли перешкоди для забезпечення явки, та особиста присутність обвинуваченого визнається судом обов'язковою;

– справа не повинна розглядатися за відсутності обвинуваченого, якщо є можливість перенести її розгляд на територію іншої держави або звернутися із запитом про видачу;

– у разі розгляду справи за відсутності обвинуваченого, докази повинні збиратися звичайними способами, а сторона захисту повинна мати право втручатися в цей процес;

– судові рішення, ухвалені за відсутності обвинуваченого, має бути доведено до його відома згідно з правилами вручення повісток для явки в суд. Резолюція 75 (11) від 19 січня 1973 року містить й інші рекомендації, що стосуються оскарження та анулювання судового рішення, яке було ухвалено за результати судового розгляду за відсутності обвинуваченого, перебігу строку на оскарження ухваленого судового рішення.

Зауважимо, що Європейський суд з прав людини в своїх рішеннях також підтверджує можливість здійснення судового провадження за відсутності обвинуваченого, наприклад, така позиція висловлена ним у рішенні від 24 травня 2007 року в справі «Да Лус Домінгеш Ферейра проти Бельгії» № 50049/99.

У вказаному рішенні Європейського суду зазначається, що суд неодноразово висловлював позицію про вирішальне значення явки обвинуваченого, враховуючи і право останнього бути вислуханим, і необхідність перевірки правильності його тверджень і їх порівняння із показами потерпілої сторони (рішення Європейського суду у справі «Пуатрімоль проти Франції» від 23.11.1993 року і у справі «Кромбах проти Франції» від 13.02.2001 року), проте судові засідання за відсутності обвинуваченого саме собою не суперечить вимогам статті 6 Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод, якщо обвинувачений згодом зможе домогтися ухвалення нового судового рішення за його участі, в якому б містилась оцінка обґрунтованості висунутих проти нього обвинувачень за фактичними й юридичними обставинами справи [4].

Схожі позиції Європейський суд висловив у своїх рішеннях у справах «Колоцца проти Італії» від 12.02.1985 року, «F.C.V. проти Італії» від 28.08.1991 року, «Т. проти Італії» від 12.10.1992 року та інших.

Отже, Європейський суд з прав людини доходить висновку, що здійснення судового розгляду та ухвалення судового рішення за відсутності обвинуваченого не можна розглядати як порушення положень Конвенції з боку держави у разі, коли немає підстав вважати, що обвинувачений не був належно повідомлений про розпочате щодо нього судове провадження.

З огляду на це можна констатувати, що на міжнародному рівні немає заборони здійснення спеціального судового провадження. Крім того, державам-членам Ради Європи рекомендовано запровадити такий інститут у національний кримінальний процес із метою його спрощення, ці рекомендації підкріплюються й практикою Європейського суду з прав людини. Проте наголошується на необхідності дотримання певних умов і правил здійснення судового розгляду за відсутності обвинуваченого для того, щоб право обвинуваченого на справедливий суд та інші права не були порушені.

Зважаючи на викладене, зауважимо, що питання визначення сутності та переліку підстав спеціального судового провадження в кримінальному процесі України потребує детального дослідження.

Підстави здійснення спеціального кримінального провадження відображено в положеннях чинного КПК України. В частині 5 статті 139 КПК України визначено, що ухилення обвинуваченим від явки на виклик суду, а саме неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази, та оголошення його у міждержавний та/або міжнародний розшук є підставами спеціального судового провадження.

Зазначимо, що в статті 139 КПК України в редакції ЗУ від 07.10.2014 року № 1689-VII однією із підстав спеціального судового провадження було визначено перебування обвинуваченого поза межами України, проте 15.01.2015 року Верховною Радою України був прийнятий ЗУ № 119-VIII, яким внесено зміни до КПК України, зокрема й до статті 139, в результаті яких ця підстава була змінена на оголошення обвинуваченого у міждержавний та/або міжнародний розшук [5; 6].

Такі зміни обумовлені необхідністю забезпечення дії принципу невідворотності покарання щодо осіб, які переховуються на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції.

Розглянемо докладніше підстави спеціального судового провадження в кримінальному процесі України. Однією з підстав спеціального судового провадження є ухилення від явки на виклик суду, тобто неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази. Встановлення факту неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази з метою ухилення від кримінальної відповідальності, передбачає необхідність підтвердження не лише безпосередньо факту відсутності обвинуваченого в залі судового засідання, а також з'ясування наявності у нього реальної можливості з'явитися і брати участь у судовому розгляді, тобто встановити причини неявки обвинуваченого й їх поважність.

Підкреслюючи важливість оцінки поважності причин відсутності обвинуваченого у судовому засіданні, вчений І. Я. Фойницький виокремив неповажність причин неявки підсудного як окремої умови заочного провадження. Він зазначав, що суд або суддя мають право приступити до заочного судового розгляду, якщо є дані про неповажність причин відсутності обвинуваченого, незалежно від шляхів їх отримання. У разі визнання причин відсутності обвинуваченого поважними, на думку вченого, суд повинен відкласти розгляд справи [7, с. 493].

Отже, ухвалення судом рішення про проведення судового розгляду без обвинуваченого має бути пов'язане не тільки з встановленням факту неявки особи в судове засідання, але й наявності доказів неповажності причин його відсутності в ньому.

Забезпечення явки обвинуваченого у судове засідання нерозривно пов'язане з дотриманням порядку здійснення виклику в кримінальному провадженні, який визначений у статті 135 КПК України і в загальному передбачає, що особа викликається до суду шляхом вручення повістки про виклик, надіслання її поштою, електронною поштою чи факсимільним зв'язком, здійснення виклику телефоном або телеграмою.

Відповідно до положень чинного КПК України під час здійснення спеціального судового провадження інформація про процесуальні документи, які підлягають врученню обвинуваченому, та повістки про його виклик підлягають обов'язковому опублікуванню в засобах масової інформації України загальнодержавної сфери розповсюдження.

Обвинувачений вважатиметься належно ознайомленим зі змістом повістки про виклик із моменту її опублікування [1].

Відповідно до позиції Європейського суду з прав людини дотримання формальних вимог закону, який регулює процес виклику особи до суду, не може свідчити про те, що обвинувачений знає про дату та місце судового засідання, а отже умисно ухиляється від явки до суду. Навіть неповідомлення обвинуваченим компетентних органів про зміну адреси проживання не може виправдати проведення судового розгляду за його відсутності [8].

Загалом аналіз практики Європейського суду з прав людини дає змогу констатувати, що відсутність даних, які вказують на особисте повідомлення особи про судове засідання щодо неї, зумовлює покладання обов'язку доведення обізнаності обвинуваченого про місце і час судового розгляду в кримінальному провадженні на компетентні органи держави.

У чинному КПК України закріпленій обов'язок прокурора дати до клопотання про здійснення спеціального судового провадження матеріали про те, що обвинувачений знав або повинен був знати про розпочате кримінальне провадження [1].

Зауважимо, що в деяких випадках, незважаючи на відсутність офіційного повідомлення обвинуваченого, проте з огляду на наявність сукупності встановлених фактів, можна стверджувати, що обвинувачений свідомо ухиляється від участі у судовому розгляді, зокрема це можливо у разі наявності публічної чи письмової заяви обвинуваченого про відсутність намірів якимось чином реагувати на виклик до суду [9].

Отже, право визнання поважності причин неявки обвинуваченого покладено на суд і нерозривно пов'язане з питанням про належне повідомлення обвинуваченого про час і місце судового розгляду. Встановлення факту належного повідомлення є гарантією захисту прав особи, яка обвинувачується у вчиненні злочину.

Іншою підставою спеціального судового провадження є оголошення обвинуваченого у міжнародний та/або міждержавний розшук. Правову основу оперативно-розшукової діяльності в Україні становлять Конституція України, Кримінальний та Кримінальний процесуальний кодекси України, Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» та інші нормативно-правові акти. Міждержавний та міжнародний розшук ґрунтується не тільки на положеннях національного законодавства України, а й на положеннях міжнародно-правових договорів, учасницею яких є Україна, та інших джерелах міжнародного права. Виокремлення таких видів розшуку, як міжнародний та міждержавний здійснюється залежно від території, у межах якої провадиться розшук.

Міждержавний розшук здійснюється міністерствами внутрішніх справ держав-учасниць Співдружності Незалежних Держав на території їх держав. Порядок взаємодії відповідних органів внутрішніх справ під час здійснення міждержавного розшуку визначений у Договорі держав-учасниць СНД про міждержавний розшук осіб від 10 грудня 2010 року, Інструкції про єдиний порядок здійснення міждержавного розшуку осіб, яка затверджена рішенням Ради міністрів внутрішніх справ держав-учасниць СНД 30 січня 2002 року, та інших чинних актів у межах СНД.

Міжнародний розшук передбачає проведення пошукових дій і на території держави, де був скоєний злочин, і за його межами, тобто водночас на території двох чи більше держав, та здійснюється здебільшого каналами Інтерполу у всіх країнах-учасницях Міжнародної організації карної поліції.

З огляду на практику Європейського суду з прав людини суд під час вирішення питання про здійснення судового розгляду за відсутності обвинуваченого повинен витребувати та вивчити матеріали, які свідчать про проведення відповідними компетентними органами дій, спрямованих на забезпечення явки обвинуваченого до суду, зокрема у разі встановлення перебування його на території іншої держави.

Наприклад, компетентним органам держави, на території якого перебуває обвинувачений, може бути направлено вимогу про видачу цієї особи відповідно до положень Конвенції про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах від 29 березня 1993 року, Європейської конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах від 20 квітня 1959, а також на підставі двосторонніх договорів України з іншими державами. Якщо видача особи з яких-небудь причин не може бути проведена, то відповідно до Європейської конвенції про передачу провадження у кримінальних справах від 15 травня 1972, а також на підставі двосторонніх договорів України може бути проведена передача матеріалів кримінальної справи правоохоронним органам тієї держави, на території якої перебуває особа.

Звичайно у разі перебування обвинуваченого на території іншої держави його розшук пов'язаний із труднощами, існування яких обумовлене наявністю національного суверенітету іноземної держави, в такому разі проведення розшуку не тільки може затягнутися на тривалий період, але й не можна гарантувати результативність такого розшуку в разі протидії з боку держави, на території якої обвинувачений перебуває. В такому разі доцільно здійснювати спеціальне судове провадження.

Зауважимо, що здійснення спеціального судового провадження можливе лише за наявності одночасно двох, визначених у статті 139 КПК України, підстав, а наявність лише однієї з них не може зумовлювати здійснення такого судового розгляду в кримінальному провадженні.

Зазначимо, що згідно з вимогами пункту 2 Прикінцевих положень ЗУ «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо невідворотності покарання осіб, які переховуються на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції» від 15 січня 2015 року дія положень, зокрема абзацу 1 ч. 3 ст. 323 КПК України, тимчасово поширюється на осіб, які перебувають на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції та/або оголошені у міждержавний та/або міжнародний розшук.

У статті 5 ЗУ «Про здійснення правосуддя та кримінального провадження у зв'язку з проведенням антитерористичної операції» від 12 серпня 2014 року встановлено, що ухилення від явки на судовий виклик суду (неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази) обвинуваченим, який перебуває в районі проведення антитерористичної операції, та оголошення його у розшук є підставою для здійснення спеціального судового провадження в порядку, передбаченому КПК України, з особливостями, встановленими цим Законом. Вимога про оголошення у міждержавний або міжнародний розшук не поширюється на випадки, якщо вирішується питання про застосування стосовно цих осіб спеціального кримінального провадження.

Аналогічне зазначеному положення міститься в частині 3 статті 12 ЗУ «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» щодо осіб, які перебувають на тимчасово окупованій території України.

Отже, здійснення спеціального судового провадження також можливе, якщо особа, яка ухиляється від явки на виклик суду, перебуває в районі проведення антитерористичної операції або на тимчасово окупованій території України й оголошена у розшук, який здійснюється на території України за рішенням слідчого. В цьому випадку суд повинен встановити факт перебування обвинуваченого в районі проведення антитерористичної операції або на тимчасово окупованій території України й оголосити його у розшук.

Межі тимчасово окупованої території України визначені в ст. 3 ЗУ «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 року.

Перелік населених пунктів, на території яких здійснювалася антитерористична операція, був затверджений Розпорядженням Кабінету Міністрів України № 1053 від 30 жовтня 2014 року, проте дія цього розпорядження зупинена на підставі Розпорядження Кабінету Міністрів України № 1079-р від 05 листопада 2014 року. Отже, нині немає нормативно-правового акта, яким визначено перелік населених пунктів, на території яких провадилася антитерористична операція.

Отже, здійснення спеціального судового провадження щодо осіб, які ухиляються від явки на виклик суду, оголошені у розшук та місцезнаходження яких на території України органами слідства не встановлено, виключене у зв'язку з неможливістю нині визначити межі району проведення антитерористичної операції.

З огляду на зазначене необхідно невідкладно прийняти нормативно-правовий акт, який би визначив межі району проведення анти-

терористичної операції та забезпечив можливість реалізації принципу невідворотності кримінального покарання щодо осіб, які переховуються на окремих територіях Донецької та Луганської областей із метою ухилення від кримінальної відповідальності.

Висновки. Закріплена у вітчизняному кримінальному процесуальному законодавстві можливість здійснення судового розгляду за відсутності обвинуваченого є важливою для реалізації принципу невідворотності кримінального покарання, але лише за умови практичного втілення на належному рівні закріплених у КПК України процесуальних гарантій, зокрема щодо належного повідомлення про час і місце судового розгляду кримінального провадження, врахування судом поважності причин відсутності обвинуваченого у судовому засіданні під час вирішення питання щодо можливості здійснення спеціального судового провадження тощо.

1. Кримінальний процесуальний кодекс України // Верховна Рада України, Кодекс України від 13.04.2012 (в редакції від 06.06.2015 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>

2. Рекомендація № 6R (87): Рада Європи, Міжнародний документ від 17.09.1987 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_339

3. Резолюція 75 (11): Совет Европы, Международный документ от 19.01.1973 года [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://echr-base.ru/res75_11.jsp

4. Постановление Европейского суда по правам человека по делу «Да Лус Домингеш Ферейра против Бельгии» от 24.05.2007 года № 50049/99 // Прецеденты Европейского суда по правам человека по странам-членам Совета Европы (кроме России). – 2007. – № 12. – С. 209–216.

5. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини: Закон України від 07.10.2014 року № 1689 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1689-18>

6. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини: Закон України від 15.01.2015 року № 119-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/119-19/paran7#n7>

7. Фойницкий И. Я. Курс уголовного судопроизводства: в 2-х т. / И. Я. Фойницкий. – СПб.: Альфа, 1996. – С. 496.

8. Постановление Европейского суда по правам человека по делу «Колоцца против Италии» от 12.02.1985 года [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://hudoc.echr.coe.int/eng/?i=001-57462#%7B%22itemid%22:%5B%5B%22001-57462%22%5D%5D%7D>

9. Постановление Европейского суда по правам человека по делу «Сейдович против Италии» от 01.03.2006 года [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://hudoc.echr.coe.int/webservices/content/pdf/001-119893>

Нагорнюк-Даньлюк О. О. Основания специального судебного производства в уголовном процессе Украины

Рассмотрено проблему определения сущности и перечень оснований осуществления специального судебного производства в уголовном процессе Украины.

Исследованы существующие теоретико-правовые достижения современной юридической науки в исследовании уголовного производства в отсутствие подозреваемого и/или обвиняемого, определено его природу и сущность.

Проведен детальный анализ предусмотренных действующим УПК Украины оснований судебного разбирательства в уголовном производстве в отсутствие обвиняемого и установлено их соответствие рекомендациям Комитета Совета Европы и практике Европейского суда по правам человека.

Ключевые слова: *специальное судебное разбирательство, основания, критерии, позиции ЕСПЧ, вызов в уголовном производстве, уважительность причин отсутствия обвиняемого, розыск, район проведения антитеррористической операции.*

Nahorniuk-Danyliuk O. O. Reasons of special court proceeding in the criminal process of Ukraine

The scientific article is devoted to highlighting the novel of criminal proceedings, which provides for conducting a special proceeding. The problem of determining the nature and the list of reasons for implementation of a special proceeding in the criminal process of Ukraine and the feasibility of principles of a criminal proceeding during such proceeding is considered.

The detailed analysis of the provided by the current Criminal Procedure Code of Ukraine bases of the litigation in criminal proceedings in the absence of the accused has been carried out and their compliance with the recommendations of the Committee of the Council of Europe and with the practice of the European Court of Human Rights has been established, as well as the possibility to appeal against court decisions made on the basis of the results of such litigation. The existing theoretical and legal achievements of modern legal science in studying the criminal proceedings in the absence of the suspect and/or the accused have been studied and its nature and essence has been determined. According to the results of the research it has been found out that differences in the legislative regulation of criminal proceedings in the absence of the suspect or the accused have resulted the differentiation of the criminal procedural form caused by the prevalence of cases of evasion by the suspects and the accused who are outside Ukraine and are announced in interstate and/or international wanted list, to appear on a call of the investigator, the prosecutor, the investigating judge, the trial and the need in this situation to ensure the implementation of the principle of inevitability of criminal responsibility.

It has been noted that the urgent adoption of a legal act is necessary and it would define the limits of the area of carrying out the antiterrorist operation and would provide the opportunity to implement the principle of inevitability of criminal punishment against those persons who were hiding on some territories in order to evade of the criminal responsibility.

Key words: *special proceedings, reasons, criteria, positions of the ECHR, call in criminal proceedings, gravity of the accused absence causes, search, and area of carrying out the antiterrorist operation.*

Стаття надійшла 13 травня 2016 р.

УДК 343.11

**В. О. Рибалко,
А. О. Филистин**

ПІДСТАВИ ОБ'ЄДНАННЯ МАТЕРІАЛІВ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Досліджено підстави для ухвалення рішення про об'єднання матеріалів кримінального провадження. Розглянуто передбачені ч. 1 ст. 217 КПК України три підстави, за яких виникає необхідність в об'єднанні матеріалів кримінального провадження, а саме: 1) щодо декількох осіб, підозрюваних у вчиненні одного кримінального правопорушення; 2) щодо однієї особи, підозрюваної у вчиненні кількох кримінальних правопорушень; 3) матеріали досудових розслідувань, у яких не встановлено підозрюваних, проте є достатні підстави вважати, що кримінальні правопорушення, щодо яких здійснюються ці розслідування, вчинені однією особою (особами). Пояснено, у чому полягає потреба в ухваленні рішення про об'єднання матеріалів кримінального провадження за наведеними підставами.

Ключові слова: *об'єднання матеріалів кримінального провадження, необхідність, достатні підстави.*

Постановка проблеми. Про важливість рішення про об'єднання матеріалів кримінального провадження свідчить те, що у початковій редакції КПК Української РСР (п. 5 ч. 1 ст. 246) та КПК Російської РФСР (п. 5 ч. 1 ст. 232) містилася така підстава для повернення справи на додаткове розслідування, як «неправильне об'єднання кримінальних справ». На відміну від чинного КПК України, яким ліквідовано інститут додаткового розслідування, «неправильне об'єднання кримінальних справ» досі залишається чинною підставою для направлення справи на дорозслідування за КПК Естонської Республіки (п. 3 ч. 1 ст. 194) та КПК Республіки Узбекистан (п. 5 ч. 1 ст. 419).